

Sygn. akt III A Uz 419/11

POSTANOWIENIE

Dnia 10 lutego 2012 r.

Sąd Apelacyjny we Wrocławiu

w składzie:

Przewodniczący SSA Jacek Witkowski (spr.)

Sędziowie: SSA Irena Różańska-Dorosz

SSA Barbara Ciuraskiewicz

po rozpoznaniu w dniu 10 lutego 2012 r.

na posiedzeniu niejawnym

sprawy z wniosku B. G.

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddział w L.

o emeryturę

na skutek zażalenia B. G.

od postanowienia Sądu Okręgowego w Legnicy

z dnia 27 października 2011 r. sygn. akt V U 942/11

p o s t a n a w i a:

oddalić zażalenie.

UZASADNIENIE

Postanowieniem z dnia 27 października 2011 r. sygn. akt V U 942/11 Sąd Okręgowy w Legnicy odrzucił oba odwołania B. G. od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w L. z dnia 24 lutego 2010 r. oraz z dnia 13 października 2010 r.

W uzasadnieniu Sąd wskazał, że odrzucenie odwołań nastąpiło z dwóch przyczyn. Pierwszą z nich było wniesienie odwołań po upływie przepisanej prawem terminu na podstawie art. 477⁹ § 1 kpc. Sąd wskazał, że wnioskodawca składając odwołanie w dniu 12 lipca 2011 r. w organie rentowym zaskarżył decyzję z dnia 24 lutego 2010 r. i z dnia 13 października 2010 r., co w sposób jednoznaczny wskazuje, że uchybił terminowi jednego miesiąca o którym mowa w art. 477⁹ § 1 kpc.

Ponadto Sąd podkreślił, że wnioskodawca po raz drugi zaskarżył te same decyzje, albowiem jak wynika z akt sprawy sygn. V U 364/10 wnioskodawca odwoływał się od decyzji z dnia 24 lutego 2010 r. w dniu 17 marca 2010 r. Natomiast z akt sprawy V U 1354/10 wynika, że wnioskodawca zaskarżył również decyzję z dnia 13 października 2010 r. w dniu 15 listopada 2010 r.

Obie wymienione wyżej sprawy, toczące się z odwołania wnioskodawcy, zostały prawomocnie osądzone wyrokami Sądu Apelacyjnego we Wrocławiu (III A Ua 1157/10 z dnia 21.10.2010r. oraz III A Ua 707/11 z dnia 28.07.2011 r.),

który oddalił obie apelacje wnioskodawcy od wyroków Sądu Okręgowego Sądu Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w Legnicy oddalających odwołanie wnioskodawcy.

W tym stanie rzeczy Sąd Okręgowy orzekł o odrzuceniu odwołania wnioskodawcy od obu w/w decyzji.

Zażalenie na wyżej opisane postanowienie wywiódł wnioskodawca zaskarżając je w całości i zarzucając Sądowi nie rozpoznanie istoty sprawy.

Wnioskodawca wskazał, że opóźnienie w złożeniu przez niego odwołań nastąpiło z przyczyn niezależnych od niego, wnioskodawca podniósł, że czuje się dyskryminowany, a w związku z tym może wnosić odwołania w każdym czasie.

Sąd Apelacyjny zważył, co następuje:

Zgodnie z art. 199 § 1 pkt. 2 k.p.c. sąd odrzuci pozew, jeżeli o to samo roszczenie pomiędzy tymi samymi stronami sprawa została już prawomocnie osądzona. W sytuacji, gdy zapadło już prawomocne rozstrzygnięcie dotyczące tego samego przedmiotu postępowania, które toczyło się między tymi samymi stronami zachodzi bowiem powaga rzeczy osądzonej.

Granice przedmiotowe powagi rzeczy osądzonej określa przedmiot rozstrzygnięcia sądu i podstawa faktyczna tego rozstrzygnięcia.

W niniejszej sprawie należało przyznać rację Sądowi Okręgowemu, który słusznie przyjął, iż wnioskodawca po raz kolejny odwołał się od decyzji ZUS odmawiających mu przyznania prawa do emerytury.

Organ rentowy, jak również Sąd Okręgowy w Legnicy, we wcześniej toczących się postępowaniach, nie uwzględnili żądania wnioskodawcy przyznania mu prawa do emerytury, a Sąd Apelacyjny we Wrocławiu wyrokami z dnia 21.10.2010 r., III A Ua 1157/10 oraz z dnia 28.07.2011 r. III A Ua 707/11 oddalił obie apelacje wnioskodawcy i utrzymał w mocy wyroki Sądu Okręgowego. Wszystkie orzeczenia są prawomocne.

Wnioskodawca w odwołaniu z dnia 12 lipca 2011 r. po raz kolejny zaskarżył te same decyzje Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w L. dnia 24 lutego 2010 r. oraz z dnia 13.10.2010 r.

W tym stanie rzeczy stwierdzić należy, że zarzuty wnioskodawcy, co do dyskryminacji jego osoby, jak również przekonanie wnioskodawcy o możliwości odwoływania się od decyzji organu rentowego, w każdym czasie, nie zasługują w żadnej mierze na uwzględnienie. Stanowią one bowiem jedynie polemikę z prawidłowym rozstrzygnięciem Sądu I instancji i obowiązującym stanem prawnym, która wynika z subiektywnego, błędnego przekonania wnioskodawcy, a która pozostaje w całkowitej sprzeczności z przepisami prawa.

Z powyższych względów ponowne rozpatrzenie sprawy w oparciu o te same okoliczności nie jest możliwe ze względu na powagę rzeczy osądzonej.

W związku z powyższym, zażalenie jako bezzasadne, na mocy art. 385 k.p.c. w zw. z art. 397 § 2 k.p.c. podlega oddaleniu.